

Carolina Catusus Bosch

Va néixer a Sant Just Desvern, el 8 de maig de 1904.

Filla de Joan Catusús Martí i Maria Bosch Cadena.

Va ser una persona molt avançada pel temps que li va tocar viure; conduïa primer una vespa amb sidecar i més endavant un sisens. La seva fesomia (el color de cabell panotxa i la pell fina i blanca), recordava la d'una dona estrangera...com Irlandesa o Escocesa.

No va voler seguir el negoci familiar (una cansaladeria i botiga de queviures) al carrer Bonavista, anomenada de Cal Sant, on actualment hi ha el Banc de Santander. Per contra va decidir fer infermeria, exercint aquí Sant Just i col·laborant també a la Creu Roja local.

Qui no recorda la seva caixeta metàl·lica plena d'alcohol, xeringues i agulles.

Li agradaven molt els animals, especialment els gossos. El seu preferit era en Lucky que el portava en el seu sidecar quan anava per les cases a fer algun servei. A l'hivern, perquè no passessin fred, els vestia amb alguna peça de roba que ella mateixa confeccionava ja que entre d'altres coses manuals, la costura se li donava molt bé. Una vegada es va fer un vestit brodat, amb unes flors a les butxaques, que va anar passant de vestit a vestit, per aprofitar-les al màxim.

També se li va demanar que brodés el ganfaró de Sant Antoni Abad, patró dels animals, que ella va accedir a voler fer molt a gust. Més tard, aquest "estendard" va desaparèixer.

També era molt aficionada a la rebosteria: més d'un recorda les mones de Pasqua que cada any elaborava i repartia per molta canalla de Sant Just.

La meva germana i jo, vàrem ser, algun any, algunes de les privilegiades.

Va ser una dona que va optar per viure soltera degut a un entrebanc amorós que va tenir quan era jove. Aquest fet la va portar a entregar la seva vida als altres, tant humanament com professionalment parlant.

Quan va ser més gran tenia fama de garrepa tot i que se sabia que tenia molts diners. Durant tota la seva vida va ser molt austera encara que no ho necessités. Tot i això, quan va morir, va deixar vàries de les seves propietats als llogaters que més simpatia els tenia, així com una suma important de diners a centres com el Cotoengo i La Leprosia de Fontilles d'Alacant.

Es comenta que va fer varis testaments durant els anys de la seva vida....la seva herència va ser doncs, tan sorprenent i contradictòria com la seva vida.

Com no, també va deixar una pensió als seus gossos que tant l'havien acompanyat en vida i, un cop aquests morissin, passés aquesta pensió a la Parròquia.

Va ser també una dona compromesa amb el País, militant del Partit que el Daniel Cardona va fundar: "Nosaltres Sols".

Per acabar m'agradaria recordar la Carolina, com una persona única i especial que ens que va deixar un llegat de dona creient, generosa durant tots els anys de la seva vida, fins que la mort la va sorprendre als 70 anys, un 24 de setembre de 1974.